

Disse Folk maa se efter, om Lovene ere stærke nok, og de maa virkelig ogsaa se efter, om et Tæppe er blevet saa pjaltet, at man en stor Dag kan se Halvdelen af det falde ned. Hvad skulde man ellers have dem til? Det er deres Opgave at gaa og passe paa, at Sagerne ere i Orden. Og skulde det alligevel ske, at det brænder, saa gaar der en hel Masse Brandfolk med Straalen rede til at tage fat paa et hvilket som helst Sted. Jeg kan derfor ikke se, at der er mindste Brandfarlighed mere, end der har været i mange Aar. Det er derfor et Forslag, vi ikke behøve at tage stærkt i Betragtning, saa meget mindre som jeg tror, at hvis vi fik det udsat en Tid, inden det ordnes, vil Indlægningen kunne ske billigere, naar det sker samtidig med Ombygningen. Man siger nok, at det kun er nogle enkelte Ledninger, der saa skal flyttes, men det skal man nok saa at se, naar de først skulle til at lave Teatret om. Da skal man nok se, at der kommer en hel Del andre Ting til. Desuden vilde vi saa ogsaa kunne saa Forholdet til Kjøbenhavns Kommune ordnet paa en helt anden Maade. Nu forudsætter man ganske vist, at man vil kunne saa Prisen nedsat hos Kommunen, men jeg tror ikke, denne Forudsætning vil saa meget at sige. Jeg tror, at i det Øjeblik vi indlade os paa Forhandlinger med Kjøbenhavns Kommune om, hvad den bør yde til Teatret, forud for, at vi bestemme, hvad der tages af den almindelige Kasse, ville vi naa et større og bedre Resultat, end naar det hele stilles op som her. Jeg raader derfor Tinget til at tage denne Sag med No, til med Trykthed at gaa i Teatret under de nuværende Forhold og blive ved dermed indtil næste Aar paa samme Maade. Jeg tror slet ikke, at denne store Brandfare er til Stede. Det er saa mærkeligt at høre dem nu blusse op lige med et, og Beføstningen ved Indlæggelsen af elektrisk Belysning er ikke saa lille. Jeg fraraader altsaa Vædringsforslaget under Nr. 197.

Frier: Jeg vilde gerne lægge et Ord ind for den Forbindelse mellem Højskolerne og Universitetet, som er foreslaaet her ved tredje Behandling. Jeg er ikke enig hverken med visse Udtalelser, der ere fremkomne om Universitetets Stilling til denne Sag, eller med visse Udtalelser, der ere fremkomne fra anden Side om Højskolernes Stilling til den. Jeg mener nemlig, at ingen af de to Parter behøver at gaa ud fra, at det kun er for den anden Parts Skyld, at denne Opgave tages op. Naar det er sagt, at det ikke er af nogen Betydning for Universitetet at komme i Lav med denne Opgave, at det kun

er Smødekommenhed mod Højskolen, man fra dets Side viser, synes jeg, det er et fejlt Synspunkt for denne Sag. Det har en ikke ringe Betydning for Universitetet, at der bliver en Anledning for dets Lærere til at virke ude i Kredse, som det nu staar fjernt fra, til at forme deres Videnskabslæbe, at den bliver i Stand til at gaa ud gennem passende Mellemled til den store Befolkning. Jeg tror, det vil have en befrugtende Indflydelse paa Universitetets Udvikling, at det faar Lejlighed til at være med her. Omvendt tror jeg ikke, der er Anledning til at mene, at der fra Højskolernes Side skulde være en principiel Mod sætning til Stede til, hvad der foregaar ved et Universitet, at man af den Grund skulde mene, det var rigtigt at holde Højskolerne borte fra enhver Forbindelse dermed. Tværtimod maa de to Institutioners Virksomhed ligge i Forlængelsen af hinandens Omier. Hvad der paa sine Vilkaar sker ved Højskolerne, det maa paa andre Vilkaar, men baaret af den samme Aand, kunne ske ved et Universitet, der er, hvad det bør være, og det vil da ogsaa kunne virke udviklende paa Højskolerne, hvis en sund og naturlig Forbindelse kan tilvejebringes. Jeg tror nu, at det ikke er fra Universitetet, at Stødet til denne Tanke er kommet, det er fra Højskolerne; og jeg anser det for et priseligt Tegn paa den Udvikling, der er gaaet for sig inden for Højskolekredsene. Det er ganske naturligt, at man i Begyndelsen, da det hele endnu var et gyvende Liv, der ikke en Gang ret kendte hverken sine Formaal eller sine Midler, kom til at slaa Mod sætningen til andre Dannelsesformer saa stærkt fast som muligt for at hævde sin egen Eksistensret, men det er kun i Begyndelsen af en Udvikling, at noget saadant finder Sted. Efterhaanden som en Bevægelse vokser sig stærkere, bliver mere selvbevidst, mere forstaaende over for sine egne Opgaver, bliver den ogsaa derved saa sikker paa sig selv, at den ikke mangler Mod til at træde i Forbindelse med andre Løsninger af den samme Opgave og befrugtes af disse uden derfor at være bange for at miste sin egen Selvstændighed. Det er denne Udvikling, der er gaaet for sig i Højskolerne. Medens man i tidligere Tid udelukkende lagde Vægt paa det, man kaldte det oplivende, Forsøget paa at vække aandelige Interesser i al Almindelighed, og derfor søgte hen til Emner, der havde et vist digterisk Sving, enten de saa vare hentede fra det ene eller det andet Omraade, saa har den naturlige Gang i Udviklingen været den, at man mere og mere har søgt Nødvendigheden af at fylde det Liv, der saaledes var vakt, med et post-